

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie ze skargi zamawiającego S.
z udziałem przeciwnika skargi - odwołującego się K.
o udzielenie zamówienia publicznego
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 stycznia 2026 r.
na skutek skargi kasacyjnej zamawiającego od wyroku Sądu Okręgowego
w Warszawie z 29 listopada 2024 r., sygn. XXIII Zs 121/24

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od zamawiającego S. na rzecz przeciwnika skargi - odwołującego się K. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

D.Z.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Zamówień Publicznych wyrokiem z 29 listopada 2024 r., XXIII Zs 121/24, po rozpoznaniu sprawy o zamówienie publiczne z udziałem: zamawiającego S. oraz przeciwnika skargi – odwołującego

się K. na skutek skargi zamawiającego od wyroku Krajowej Izby Odwoławczej w Warszawie z 5 lipca 2024 r., KIO [...] /24:

1. oddalił skargę zamawiającego,
2. rozstrzygnął o kosztach procesu.

Pismem z ... kwietnia 2025 r. zamawiający S. wywiódł skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Zamówień Publicznych, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. W pierwszej kolejności wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy z uwagi na fakt, że w sprawie: a) występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), b) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), c) występuje nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Przeciwnik skargi pismem z ... lipca 2025 r. złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc m.in. o: odrzucenie skargi kasacyjnej z uwagi na braki w odniesieniu do wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c., odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – w przypadku braku odrzucenia skargi kasacyjnej; zasądzenie od Skarżącego na rzecz przeciwnika skargi zwrotu kosztów postępowania skargowego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W piśmie rozwinięto argumentację na poparcie powyższych żądań.

Pismem z ... sierpnia 2025 r. zamawiający S. uzupełnił brak formalny skargi kasacyjnej poprzez przedłożenie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 200-201 akt sądowych).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem

zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa ETPCz, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99; postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2025 r., I CSK 1849/25).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że dwustronicowe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 200-201 akt sądowych) pozbawione jest poważniejszej argumentacji prawnej i w sposób oczywisty nie może odnieść pożądanego skutku.

Jeśli idzie o występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to Sąd Najwyższy wskazuje, że skarżący S. w istocie takiego zagadnienia nawet nie sformułował. Artykuł 255 pkt 5 Prawa zamówień publicznych był do tej pory wielokrotnie interpretowany w orzecznictwie i komentowany w nauce. Choćby w wyroku Krajowej Izby Odwoławczej z 3 marca 2025 r., KIO 199/25, *Legalis* podkreślono, że zgodnie z art. 255 pkt 5 PZP, możliwość unieważnienia postępowania uzależniona jest od kumulatywnego wystąpienia trzech przesłanek, tj. wystąpiła istotna zmiana okoliczności, jej zaistnienie musi powodować, że prowadzenie postępowania nie leży w interesie publicznym i zmiany okoliczności nie można było wcześniej przewidzieć. Przesłanki muszą mieć charakter trwały i nieprzewidywalny w chwili wszczęcia postępowania. Co istotne zmiana okoliczności nie musi być nadzwyczajna, a więc nie musi być spowodowana niezwykle okolicznościami, które rzadko się zdarzają, są wyjątkowe, niezwykle. Wystarczy, aby była ona istotna, przy czym za istotną nie może być uznana każda zmiana okoliczności. Zmiana okoliczności musi powodować upadek potrzeby udzielenia zamówienia lub kontynuowania postępowania w świetle interesu publicznego. Na temat art. 255 pkt 5 PZP szerszy wywód poczynił też Sąd Zamówień Publicznych w zaskarżonym wyroku (s. 10 i n. uzasadnienia).

W zakresie tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej – podnieść należy, że Skarżący takiej zasadności niewątpliwie nie wykazał. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2025 r., I CSK 2655/24 i powołane w nim dalsze orzecznictwo). Tymczasem zamawiający S. podnosi jedynie, że „okoliczności wskazane przez Zamawiającego dla uzasadnienia unieważnienia postępowania są istotne i wywołane działaniami i sytuacjami zewnętrznymi lub/i wewnętrznymi, ale niezależnymi od Zamawiającego, których nie mógł przewidzieć. Udzielenie przedmiotowego zamówienia skutkowałoby niezasadnym wydatkowaniem środków publicznych i naruszeniem dyscypliny finansów publicznych; w przedmiotowym postępowaniu interes publiczny jest na tyle istotny, iż musi być postawiony ponad indywidualnymi interesami uczestników postępowania – finansowanie bowiem działalności S. odbywa się niemal wyłącznie ze środków publicznych (...), a tym samym ponoszenie wydatków winno się odbywać z najwyższą starannością. Odmiennego zdania był Sąd Okręgowy (...). Tym samym doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodowej przez skład orzekający KIO w postaci nieuznania stanowiska Skarżącego dot. podstaw unieważnienia postępowania wbrew obiektywnym okolicznościom i dowodom (szczegółowo wskazanym w treści skargi), a także do tożsamego przekroczenia granic swobodnej oceny dowodowej przez skład Sądu Okręgowego (...). Sąd, a wcześniej skład orzekający KIO, pominął fakt, że czynności prawne dokonane przez Wykonawcę i *de facto* pracowników Zamawiającego z nim powiązanych (...) a podjęte w sprawie organizacji przetargu pozostają nieważne z mocy prawa w związku z naruszeniem dobrych obyczajów i przepisów prawa w zakresie ważności czynności prawnych dokonanych przez Wykonawcę”. Taki wywód w żaden sposób nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – zwłaszcza w świetle rozbudowanego, rzetelnego i logicznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżący pomija też całkowicie, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany

ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wreszcie, w odniesieniu do przesłanki nieważności postępowania, zamawiający S. podnosi jedynie: „uchybień zarówno przed KIO, jak i przed Sądem Okręgowym w Warszawie polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodowej przez skład orzekający KIO w postaci nieuznania stanowiska Skarżącego dot. podstaw unieważnienia postępowania wbrew obiektywnym okolicznościom i dowodom, a także błędna interpretacja art. 255 pkt 5 w zw. z art. 16 PZP poprzez nieuznanie podstaw do unieważnienia postępowania, są tak istotne dla prawidłowego przebiegu postępowania, że winny podlegać kontroli w granicach zaskarżenia skargą kasacyjną. Zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo”. Skarżący pomija przy tym treść art. 379 k.p.c., zawierającego enumeratywny katalog przesłanek nieważności postępowania i ponownie lekceważy podstawowe założenie postępowania kasacyjnego, w myśl którego Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Podsumowując, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uwzględniony. Jego uzasadnienie jest lakoniczne, nie prezentuje żadnych istotnych zagadnień, ani nie usprawiedliwia poglądu o oczywistej zasadności wywiedzionego środka zaskarżenia oraz nieważności postępowania.

Z wszystkich tych powodów orzeczono o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 sentencji postanowienia), a ponadto rozstrzygnięto o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego (pkt 2 sentencji postanowienia).

D.Z.

[a.ł.]

